

Arrest

**nr. 55 528 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 15 oktober 2010 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd op 4 oktober 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd betekend op 15 oktober 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Verder beroept betrokkene zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 843,91 Euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlandse lessen volgt, een vriendenkring heeft, werkbereid is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk integratie, werkbereidheid, art.8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat die onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden: gewone sociale relaties vallen niet onder bescherming van art.8 EVRM.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

1.3. Samen met de in punt 1.2. bedoelde beslissing wordt een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al. 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is. Terwijl verzoekster overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoeker is op 10.02.2004 aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Verzoeker betwist niet dat hij destijds het grondgebied van het Rijk betrad zonder visum.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker dit nimmer verlaten.

Het centrum van zijn belangen situeert zich derhalve alhier. Naast familie heeft hij alhier talrijke vrienden en kennissen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoeker werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Verzoeker erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures*
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007*
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie*
- duurzame lokale verankering*
- lange gezinsherenigingsprocedure*
- onverwijderbaarheid*
- staatlozen*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Verweester geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op criteria 2.8A, noch op 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat verzoeker sedert 10.02.2004 aanwezig is op het grondgebied van het Rijk.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft hij zich volledig geïntegreerd.

Toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft hij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken, dit volgens haar toenmalige raadsman.

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling van verweester niet geweest zijn.

Verzoeker meent dan ook terecht dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Wat betreft het criterium 2.8B betreft is het zo en staat het onomstreden vast dat verzoeker wel degelijk werkbereid is.

Verzoekster ontkent niet dat hij destijds bij zijn verzoek een arbeidsovereenkomst voorlegde waar het loon lager lag dan het wettelijk vooropgesteld bedrag van 1.387,49 €.

Het is evenwel niet evident om van, een werkgever te bekomen dat een welbepaalde en precieze arbeidsovereenkomst zou worden ondertekend, zonder aan de werkgever precies te kunnen mededelen vanaf wanneer de arbeidsovereenkomst precies zal uitgevoerd kunnen worden....

Verzoeker is op heden in onderhandeling met zijn werkgever teneinde een contract te kunnen voorleggen dat wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals vooropgesteld door de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij Koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Verzoeker beseft ter dege dat de heer Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zijn beslissing enkel en alleen kon baseren op de toen voorliggende stukken.

Verzoeker ontkent niet dat het inderdaad strikt genomen zo is dat Uw raad haar beslissingen in principe moet steunen op de elementen die aanwezig waren op het ogenblik van de aangevochten beslissing.

Ook hier dienen de ratio legis van de wet en de instructies na te worden gegaan.

Deze zijn in casu niet het weigeren van zoveel mogelijk verzoeken tot regularisatie, maar het beoordelen of iemand voldoet aan de vooropgestelde criteria.

Verzoeker heeft meer als voldoende aangetoond werkbereid te zijn en kan zelfs de gegevens van een eventueel toekomstige werkgever voorleggen.

Verzoeker meent dan ook terecht dat - wanneer hij een contract zal kan voorleggen welke beantwoord aan de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen verbindend verklaard bij Koninklijk besluit van 29 juli 1988 - hij in aanmerking moet kunnen komen voor toepassing van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009."

2.2. In zijn repliekmemoire stelt verzoeker nog het volgende:

“(…) Bij doornamen van de nota voor verweerster dient verzoeker vast te stellen dat eerstgenoemde de mening toegedaan is en blijft, dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat hij reeds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, én dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of een wettig verblijf heeft aangevraagd.

Verzoeker ontkent de vooropgestelde criteria nopens 2.8A ingevolge de instructie van 19.07.2009 niet. Feit is evenwel dat, toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk, hij advies ingewonnen heeft teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart, omdat deze toch geen kans op slagen zou maken.

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had....

Dit kan toch de bedoeling van verweerster niet geweest zijn.

Verzoeker meent dan ook terecht dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

Wat betreft het criterium 2.8B betreft is het zo en staat het onomstreden vast dat verzoeker wel degelijk werkbereid is.

Zoals reeds supra gesteld stuurde verzoeker bij aangetekend schrijven van 15.11.2010 een arbeidsovereenkomst na, arbeidsovereenkomst welke hij had gesloten met de BVBA HE .

Dit contract voldoet wel degelijk aan de voorwaarden zoals vooropgesteld door de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij Koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Verzoeker beseft ter dege dat de heer Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid daarmee indertijd geen rekening kon houden.

Verzoeker ontkent niet dat het inderdaad strikt genomen zo is dat Uw raad haar beslissingen in principe moet steunen op de elementen die aanwezig waren op het ogenblik van de aangevochten beslissing.

Hieromtrent kan echter gewezen worden op de hieronder geparafraseerde denkwijze die aangehaald wordt door A. HUYGENS in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht en de rechtspraak van het Hof van Cassatie in zake beweerde schijnhuwelijken (ook daar is het immers zo dat de Rechtbank zich in principe dient te verplaatsen naar het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing). Meer bepaald naar het arrest dd. 13 april 2007 van het Hof van Cassatie.

In voornoemde beslissing oordeelde en werd letterlijk gesteld dat bij het beoordelen van de zaak ook rekening kan gehouden worden met de feitelijke gegevens die dateren van na de weigeringsbeslissing of die pas na die beslissing bekend werden.

Ook hier dienen de ratio legis van de wet en de instructies na te worden gegaan.

Deze zijn in casu niet het weigeren van zoveel mogelijk verzoeken tot regularisatie, maar het beoordelen of iemand voldoet aan de vooropgestelde criteria.

Indien na de aangevochten beslissing blijkt dat de voorwaarden wel degelijk vervuld zijn, is het toch wat al te stringent om de aangevochten beslissing in stand te houden, omwille van een louter formalistisch gegeven.

Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden.

Zelfs als zou nu door verzoeker, noch de toepassing van criterium 2.8A, noch deze van 2.8B kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden, verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Dienaangaande meent verweerster dat in casu geenszins een schending artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

Zoals duidelijk blijkt uit de citering van artikel 8 EVRM supra staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruime notie van het privé leven.

In casu heeft verzoeker in zijn inleidend verzoek om machtiging tot verblijf dit aspect van artikel 8 EVRM benadrukt.

Bij doornamen van de nota voor verweerster dient verzoeker vast te stellen dat verweerster dit aspect (privéleven) ongemoeid laat.

Het staat evenwel onomstreden vast dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op uitbouwen van menselijke en sociale banden is (J. Vande lanotte, G. Goedertier, overzicht publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640-649). Elk persoon heeft bijgevolg het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dat artikel.

Verzoeker heeft dan ook expliciet verwezen naar zijn specifieke situatie, met name dat hij meer als 6 jaar verblijft op het grondgebied van het Rijk en hierbij gepoogd heeft iets op te bouwen en zijn leven verder te zetten.

Verzoeker heeft zich alhier zeer goed geïntegreerd, spreekt en begrijpt goed de Nederlandse taal en is een graag geziene persoon.

Verzoeker verbaast zich dan ook enigszins over het stereotiepe en zeer summier verweer van verweerster, nu laatstgenoemde het uitgewerkt middel in se onbesproken laat.

Mag uit dit 'stilzwijgen' worden afgeleid dat m.b.t. de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM geen verweer wordt gevoerd en dat dit middel dan ook als gegrond naar voor komt?

Hoedanook moge het derhalve duidelijk zijn dat in casu zelfs de tijdelijke verwijdering van verzoeker van het grondgebied - met het oog op het vervullen noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen - een verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé leven in de zin van artikel 8 EVRM nu dit niet in verhouding staat met het nagestreefde doel, zijnde het belang van de Belgische Staat te vrijwaren.

De aanwezigheid van verzoeker brengt immers geenszins de nationale veiligheid, de openbare orde en het welzijn van het land en zijn onderdanen in gevaar.

Het moge immers duidelijk zijn dat door verweerster enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten werden herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, dat de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil, zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor. Verzoeker meent dat hij minstens in de gelegenheid moet worden gesteld om naar een werkgever te stappen met meer concrete gegevens en zekerheden over wanneer hij zal kunnen beginnen met werken.

Het is door de Minster in tal van andere regularisatieverzoeken zelfs toegestaan voor kandidaten van werkgever te veranderen, andere contracten voor te leggen enz...

Aan verzoeker wordt die kans zelfs niet geboden!

Bij doornamen van het regularisatieverzoek zoals dit destijds door verzoekster werd ingediend, dient vastgesteld te worden dat hij expliciet melding maakt van het gegeven dat alhier volledig geïntegreerd is en zijn privé leven zich volledig alhier, op het grondgebied van het Rijk situeert.

Bij doornamen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid moge blijken dat laatstgenoemde van oordeel is dat 'deze elementen' niet aan bod komen bij het gegrondheids- onderzoek.

Verzoeker kan deze stellingname niet bijtreden.

Zoals reeds supra werd aangehaald kunnen vreemdelingen die nauwe banden hebben met België in bepaalde situaties toch een verblijfsrecht bekomen (verblijf om humanitaire redenen).

Zelfs als zou nu door verzoeker, noch de toepassing van criteria 2.8A, noch 2.8B, noch 2.3 van de instructie kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoeker onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Evenwel zal een vreemdeling zich wel degelijk op artikel 8 EVRM kunnen beroepen daar zijn volledig privé leven / sociale banden zich alhier situeert.

In het kader van de procedure op grond van artikel 9 bis lid V.W. wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met het oog op de bescherming van het gezinsleven.

Dit is echter slechts een van de aspecten van het artikel. Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privé-leven.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers heeft verzoeker gedurende tijdens zijn verblijf van meer als 6 jaarn hier duurzame sociale banden opgebouwd met vrienden en kennissen.

Ook deze relaties komen in aanmerking om beschermd te worden (EHRM, 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker heeft geen enkele sociale banden meer in zijn land van herkomst, wat precies ook de reden is waarom hij dit land verlaten heeft.

Men kan dan ook niet van hem verwachten dat hij na meer als zes jaar plots al zijn sociale banden opgeeft.

Verzoeker spreekt en begrijpt goed het Nederlands en kan zich in die taal ook verstaanbaar maken; hij kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimizeitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/ Nederland, nr. 46410/99).
In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.
Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de familie en de vrienden- kennissenkring in België.
Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor.”

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn eveneens het erover eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (www.kruispuntmi.be).

2.6. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn repliekmemoë uitdrukkelijk stelt: *“Verzoeker ontkent de vooropgestelde criteria nopens 2.8.A ingevolge de instructie van 19.07.2009 niet.”* Met zijn uitleg waarom hij destijds geen regularisatieprocedure opstartte, zijn betoog inzake vermeende intenties van de verwerende partij en inzake zijn *“gedragingen en eerlijkheid in het verleden”* alsook met zijn overtuiging dat zijn *“volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden”*, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij vaststelde dat *“Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.”*

2.8. In de bestreden beslissing wordt tevens toepassing gemaakt van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.9. Verzoeker was op de hoogte van de voormelde voorwaarden aangezien hij blijkens het administratief dossier op 17 november 2009 een *“Typeformulier regularisatieaanvraag”* overgemaakt heeft waarin hij het volgende aankruiste:

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- *Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*
- *De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*
  - *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
  - *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
  - *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*
- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”*

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk poneert *“Verzoekster (sic) ontkent niet dat hij destijds bij zijn verzoek een arbeidsovereenkomst voorlegde waar het loon lager lag dan het wettelijk vooropgesteld bedrag van 1.387,49 €.”* Met zijn uitleg waarom het niet evident is om een werkgever te vinden teneinde een arbeidsovereenkomst voor te leggen dat voldoet aan de voorwaarden zoals vooropgesteld door *“de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988”*, zijn betoog inzake zijn werkbereidheid en zijn vaag en ongestaafd betoog dat *“Het (...) door de Minister in tal van andere regularisatieverzoeken zelfs toegestaan (is) voor kandidaten van werkgever (sic) te veranderen, andere contracten voor te leggen enz...”* toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij vaststelde dat *“Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 843,91 Euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”*

2.11. Daargelaten de vraag of verzoeker op 15 november 2010 op ontvankelijke wijze zijn verzoekschrift nog kan aanvullen met een bijkomend stuk, dient de Raad vast te stellen dat de neergelegde arbeidsovereenkomst dateert van 2 november 2010. De Raad kan als annulatierechter de wettigheid van de bestreden beslissing niet gaan beoordelen aan de hand van stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. Het komt de Raad niet toe om in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf te gaan beoordelen aan de hand van een stuk dat hij toevoegt aan zijn verzoekschrift. Verzoeker poogt in zijn repliekmemoire tevergeefs aan te tonen dat het anders zou zijn door te verwijzen naar *“rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake beweerde schijnhuwelijken”* en door vaag te verwijzen naar een *“hieronder geparafraseerde denkwijze die aangehaald wordt door A. HUYGENS in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht”* maar gaat hiermee voorbij aan het feit dat de rechtsmacht van de gewone rechtbanken niet kan vergeleken worden met de rechtsmacht van een administratief rechtcollege waarvan de rechtsmacht als annulatierechter afgelijnd is in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat vreemdelingen met een lang verblijf in België met ontwikkelde sociale relaties wel degelijk geregulariseerd moeten worden, maar hiermee toont verzoeker andermaal niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij

vaststelde: *“Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlandse lessen volgt, een vriendenkring heeft, werkbereid is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* en *“gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art.8 E.V.R.M.”*

2.13. Waar verzoeker verder van mening is dat artikel 8 EVRM, dat stelt dat *“eenieder (...) recht (heeft) op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”*, inhoudt dat er in de bestreden beslissing ook nog een belangenafweging diende plaats te grijpen tussen het recht op privéleven en het wettig nagestreefd doel, dient de Raad op te merken dat artikel 8 EVRM niet de inhoud noch de draagwijdte heeft die de verzoekende partij eraan toeschrijft en geen formele motiveringsplicht inhoudt voor het bestuur wanneer het een aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaart (cfr. RvS 13 mei 2002, nr. 106 505 en RvS 29 juni 2010, nr. 205 942). Waar verzoeker verwijst naar Franstalige arresten van de Raad van State dient de Raad vast te stellen dat het aangehaalde arrest van 1996 handelt over de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die tevoren in het bezit was een bijzondere verblijfstitel voor diplomatiek personeel, dat het aangehaalde arrest van 2000 handelt over de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die tevoren in het bezit was van een gele identiteitskaart voor vreemdelingen en dat het aangehaalde arrest van 2002 handelt over een onontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dit op basis van samenwoning op grond van een duurzame relatie zoals geregeld in een omzendbrief van 30 september 1997. Verzoekers geval is derhalve niet analoog aan het geval van de vreemdelingen in de door hem aangehaalde arresten van de Raad van State, minstens toont verzoeker dit niet aan. Het gegeven dat de verwerende partij zich in haar nota volgens verzoeker niet naar behoren verdedigt op zijn betoog in zijn inleidend verzoekschrift, verhindert de Raad in een inquisitoriale procedure niet het voormelde vast te stellen.

2.14. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker onder het kopje *“prangende humanitaire situatie”* verwezen heeft naar zijn *“gedurende haar (sic) verblijf van meer als vijf jaar hier duurzame sociale banden opgebouwd met vrienden en kennissen.”* Naast dit element heeft verzoeker enkel nog verwezen naar zijn talenkennis en *“haar kinderen.”* De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 23 januari 2002, nr. 102 840), zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt. Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van beide bestreden beslissingen, anderzijds.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel - artikel 8 EVRM)

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.16 In zijn repliekmemorie stelt verzoeker het volgende:

"In een tweede middel heeft verzoeker zich beroepen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerster stelt dienaangaande dat het niet aannemelijk kan gemaakt worden dat zij op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing zou genomen zijn rekening houdend met alle elementen van het administratieve dossier.

Verzoeker kan deze zienswijze niet bijtreden en verwijst dienaangaande naar hetgeen onder middel 1 werd uiteengezet nopens het inroepen van artikel 8 EVRM.

Een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens gebeurde in casu niet. De afwijzing van het verzoek gebeurde enkel en alleen op basis van een zeer summiere en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel gegrond is."

2.17. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.18. Verzoekers betoogt dat "afwijzing (...) gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden" mist op zicht van de eerste bestreden beslissing feitelijke grondslag aangezien deze een oordeel velt over de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging en geen uitstaans heeft met de beoordeling van buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen, wat betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Gelet op de overige geuite kritiek ter ondersteuning van het tweede middel verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.19. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van "het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert begin 2004 ophoudt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.20. In zijn repliekmemoire betoogt verzoeker als volgt:

"Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dan ook dat de door verzoeker ingeroepen middelen als gegrond naar voorkomen.

In casu is dan ook duidelijk dat de motiveringsplicht geschonden is.

Uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat de motivering inhoudt de vermelding van juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en verder dat de motivering afdoende moet zijn.

De motiveringsplicht heeft betrekking op drie elementen, nl. de vaststelling van de feiten, het subsumeren van de feiten onder de toepasselijke rechtsregels, en tenslotte, het komen tot een eindbeslissing op een motivering die afdoende is gelet op de overwegingen in feite en in rechte.

Het is dan ook duidelijk dat deze elementen in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Verweerster haalt aan dat de verplichting tot motivering niet kan zijn geschonden, aangezien in het beroep tot nietigverklaring blijkt wordt gegeven dat verzoeker kennis heeft van de motieven die in de aangevochten beslissing worden vermeld.

Verweerster verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker immers blijkbaar bij machte is de inhoud van de aangevochten akte weer te geven

Verzoeker wenst daar tegen in te brengen dat het niet moeilijk is om de inhoud van een aangevochten akte weer te geven.

Of dit evenwel betekent dat de beslissing afdoende gemotiveerd is, is nog maar de vraag.

Inderdaad zijn in de aangevochten beslissing een aantal gronden vermeld die moeten rechtvaardigen waarom de vestiging geweigerd werd aan verzoeker.

Die gronden zijn zowel in het beroep tot nietigverklaring als in de nota met opmerkingen van verweerster aangehaald, dus het zou weinig zin hebben om deze hier nogmaals te hernemen.

Verzoeker beweert dan ook geenszins dat er een complete afwezigheid van motivering van de aangevochten beslissing is.

De hoofdvraag inzake dit middel blijft echter of die motivering ook afdoende is.

Inderdaad heeft Raad van State in haar arrest nr. 60.751 gesteld dat het finaal doel van de formele motivering is, degene ten opzichte van wie een beslissing is genomen een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft tegen die beslissing op te komen.

Om een "zodanig inzicht" te bekomen, is het echter niet alleen van belang de precieze redenen te kennen die aan de grondslag liggen van de aangevochten beslissing, maar ook te weten in hoeverre die redenen op een juiste feitelijke en juridische beoordeling zijn gebaseerd.

Immers, zoals de Raad van State in haar arrest nr. 102.085 heeft gesteld, is het in het kader van het al dan niet in staat zijn te oordelen of het zin heeft tegen een beslissing op te komen, van belang te weten of een overheid in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. En daarom, aldus de Raad, is het voor het vervullen van de motiveringsplicht niet enkel belangrijk dat de redenen voor de beslissing worden vermeld, maar ook dat daaruit blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in feite en in rechte juist zijn.

Verzoeker wenst dan ook haar bezwaren te herhalen wat de feitelijke juistheid en inconsistentie betreft van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd.

De toelichting is overigens wel degelijk afgestemd op de rechtsregels waarvan de schending wordt aangevoerd, aangezien deze onder meer tot doel heeft aan te tonen dat er inderdaad een onjuiste feitelijke en juridische beoordeling was vanwege verweerster en dat de motivering dus niet afdoende is.

Het middel is dan ook gegrond.

*Wat betreft de ingeroepen schending van het **redelijkheidsbeginsel**, meent verzoeker dat ook de inroeping van dit beginsel als gegrond naar voorkomt.*

Verzoeker verklaart zich nader.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat het destijds afgesloten huwelijk nietig werd verklaard.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II). Dat is in casu het geval.

Uit hetgeen geponeerd werd in het inleidend verzoekschrift alsmede supra moge duidelijk zijn dat minstens dient te worden weerhouden dat verweerster een schending en incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 8 EVRM (recht op privé leven).

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond."

2.21. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het redelijkheidsbeginsel aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze verwerende partij bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid voormeld beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft. Verzoeker kan dit vastgestelde gebrek niet herstellen door zich in zijn repliekmemoire voor het eerst op dit punt "nader te verklaren" en de grondslag van de schending van het aangehaalde beginsel van behoorlijk bestuur uit te breiden door dit te koppelen aan de schending van artikel 8 EVRM, dat niet van openbare orde is (cfr. RvS, nr.210.029 van 22 december

2010). Verzoeker laat tevens na aan te tonen waarom dit niet ontwikkeld kon worden in het inleidend verzoekschrift, te meer daar in een eerste middel in het inleidend verzoekschrift de schending van artikel 8 EVRM wordt opgeworpen.

2.22. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.23. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing, waarop verzoekers kritiek betrekking heeft, duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekers geval wordt getoetst aan twee criteria van de instructie van 19 juli 2009, er wordt duidelijk uiteengezet waarom verzoeker geacht wordt niet te voldoen aan de betrokken criteria, er wordt gesteld dat verzoekers aangevoerde elementen inzake integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821). Voor de kritiek inzake het ontbreken van een belangenafweging wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voor zover verzoeker poneert dat de feitelijke gegevens vermeld in de bestreden beslissing niet juist zouden zijn, wijst de Raad erop dat deze kritiek de schending van de materiële motiveringsplicht betreft. Dit houdt immers in dat dient nagegaan te worden of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met zijn theoretisch betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing niet getuigt van "*feitelijke juistheid*" of dat er sprake is van "*inconsistentie van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd.*"

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.24. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond verklaard.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na

lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk en de volledige integratie alhier, de werkbereidheid en het hebben van een contract.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om verzoeker niet te regulariseren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond.”

2.25. In zijn repliekmemorie werpt verzoeker het volgende op:

“Ten onrechte stelt verweerster dat het lange verblijf in België, de integratie, gezin en werkbereidheid niet opwegen.

Het blijft een dovemansdiscussie waarbij verweerster het zelf gewoon niet onredelijk vindt dat de vestiging geweigerd wordt en verzoeker dit zomaar moet aanhoren.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk en het feitelijk deel uitmaken van het gezin van de zus, de werkbereidheid en het hebben van een contract.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om verzoeker niet te regulariseren. Het middel is dan ook gegrond.”

2.26. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

2.27. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de mening toegedaan is dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond diende verklaard te worden, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij de Raad akte neemt van de ter terechtzitting aangevoerde correctie op de wijze waarop de elementen die zijn zaak kenmerken omschreven worden in de repliekmemorie, maar met deze overtuiging toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging heeft toegepast op een wijze die strijdig is met het evenredigheidsbeginsel. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Waar verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert dat hij *“heden een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw J.P.”* dient de Raad vast te stellen dat dit een element is dat dateert van na de bestreden beslissing. Dienaangaande verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.11.

Het vierde middel is ongegrond.

2.28. In een vijfde middel werpt verzoeker de schending op van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

*Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting*

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van 'bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie' in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen , waaronder ook verzoeker.

Verzoekster is hier reeds sedert begin 2004, spreekt Frans en Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, werkbereid. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoekster dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.29. In zijn repliekmemoire stelt verzoeker nog het volgende:

"Verweerster haalt rechtspraak aan van de Raad van state waarin zou gesteld zijn dat het vertrouwensbeginsel enkel kan geschaad zijn bij "vergissing". Dit is een al te restrictieve invulling.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van 'bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie' in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen , waaronder ook verzoeker.

Verzoeker is hier reeds sedert 2004, spreekt Frans en Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, werkbereid. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.30. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

2.31. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker aan de instructie van 19 juli 2009, waarin de verwerende partij in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de verwachting kan ontlenen dat zijn aanvraag om de reden dat hij een lang verblijf kent in België of om humanitaire redenen waarbij verzoeker poneert dat zij *"in diens hoofde zeer zeker aan de orde (zijn)"*, gegrond zal verklaard worden, minstens toont verzoeker dit met zijn bloot betoog niet aan. Verzoeker kan evenmin dienstig voorhouden dat hij aan het gegeven dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, de verwachting kan ontlenen dat de aanvraag gegrond wordt verklaard. Er

is immers een fundamenteel verschil tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag, waarbij nagegaan wordt of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, en de gegrondheid van de aanvraag waarbij nagegaan wordt of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.32. In een zesde middel werpt verzoeker de schending op van *“het gelijkheidsbeginsel- de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat voornoemde artikelen tot doel hebben gelijke gevallen daadwerkelijk gelijk te behandelen Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk dit beginsel en wetsartikelen naast zich neerlegt Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Toelichting

Zoals reeds werd aangehaald zijn naast de reeds geldende regularisatiecriteria, een aantal criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ. Instructie welke weliswaar werd vernietigd, doch waarvan de bevoegde Staatssecretaris als de DVZ hebben bevestigd dat de criteria ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zo ook o.m. het criterium 2.8A, waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling voor 18.03.2008 een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Volgens de administratie zou een regularisatie aanvraag een geloofwaardige poging inhouden.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert begin 2004 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft.

Toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft hij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren. Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en integreerde zich verder.

Verzoekster voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip "geloofwaardige poging" mag geen premie worden voor foutieve aanvragen.

Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoeker bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

2.33. In zijn repliekmemoire stelt hij nog het volgende:

“Verweerster wil de discussie rond de aard van het criterium 2.8A, ontlopen.

Criterium 2.8 A stelt dat de vreemdeling voor 18.03.2008 een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Volgens de administratie zou een regularisatie aanvraag een geloofwaardige poging inhouden.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert eind 2004 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft.

Toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft hij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren. Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en integreerde zich verder.

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip "geloofwaardige poging" mag geen premie worden voor foutieve aanvragen.

Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoeker bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

2.34. Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfsmachtiging op

grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een lange periode in illegaal verblijf vertoefd hebben op het Belgisch grondgebied zonder hun aanwezigheid kenbaar te maken en vreemdelingen die gedurende de lange periode dat ze op het Belgisch grondgebied vertoefden hun aanwezigheid en hun wil om hier op legale wijze te vertoeven kenbaar gemaakt hebben aan de Belgische autoriteiten door een geloofwaardige poging ondernomen te hebben om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Met zijn algemeen betoog waarom hij destijds geen regularisatieprocedure heeft opgestart en dat vreemdelingen die *“destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkele slaagkans had”* een *“premie”* zouden ontvangen voor *“foutieve aanvragen”*, toont verzoeker alleszins geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel aangezien hij niet met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA